

Ових дана, први пут након враћања предмета веронауке (не увођења како се често термилошки греша, јер је веронаука на насилан начин укинута 1945. године) почела је озбиљна и добро организована кампања, челних људи Министарства просвете, науке и технолошког развоја и Покрајинског секретаријата за образовање, прописе, управу и националне заједнице, да се овај предмет поново избаци из школа. Највећи проблем у вези веронауке по речима министра Вербића су подела и раздвајање ђака, посебно у вишејезичним срединама где је по речима министра ситуација озбиљнија, наглашавајући да је један од главних циљева школе борба против дискриминације[1]. Заменик покрајинског секретара за образовање Александар Јовановић надовезује се на изјаву министра Вербића и наводи да је повећано насиље и малтретирање у школама, и да је по његовом виђењу главни кривац нетрпељивости деце према другачијем и то у контексту религије и националности [2]

Из ових навода, можемо закључити да је један од највећих проблема за успешно остваривање васпитне улоге школе (школа је законски дефинисана као васпитно-образовна установа) предмет веронаука.

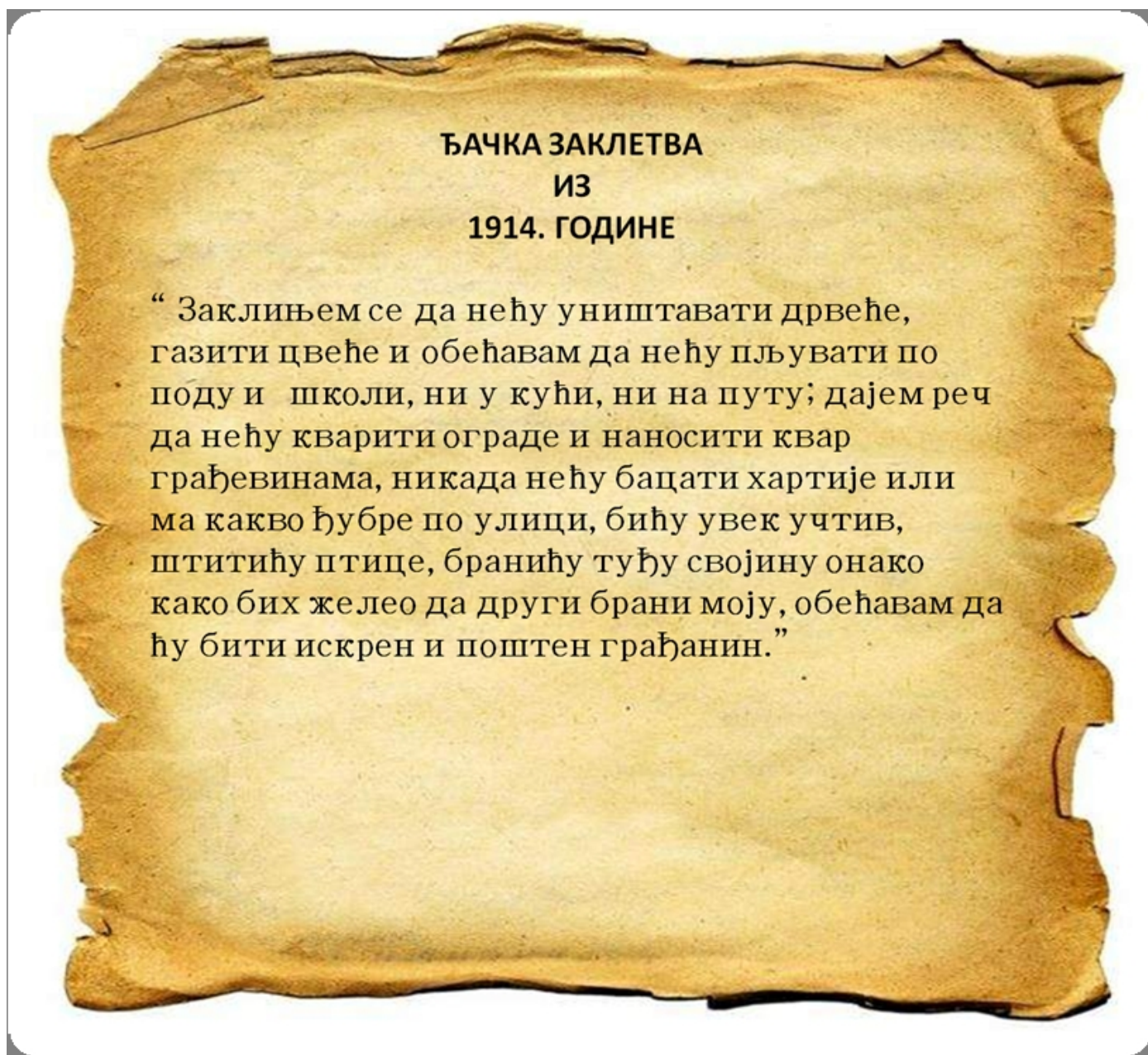
Ове тврдње прилично су злонамерне имајући у виду да је деградација васпитне улоге српских школа, почело потпуно независно од веронауке. У духу неолибералних реформи школства за само осам година донели смо три потпуно нова Закона о основама система образовања и васпитања (случај који је незабележен у свету). Сваки од ових закона био све либералнији, повећавајући права ученика, на уштрб права оних који обављају образовно–васпитни рад (васпитача, наставника и стручних саветника). Посебно је интересантно да смо 2009. године донели закон, који је из свог имена избацио реч васпитање, па смо тако добили „Закон о основним школама[3]“. Либералне законске одредбе умањиле су могућност кажњавања непослушних и недисциплинованих ученика, бежање са часова све је теже озбиљно санкционисати, да би на крају била донесена одлука да се владање избрише као оцена која утиче на просек ученика. Све ове ствари

Пише: Игор Стевановић Орелъ
среда, 30 децембар 2015 15:00

оне могућују оне који обављају образовно-васпитни рад (а самим тим и наставнике веронауке) да добро раде свој посао. Последице оваквог стања су да из године у годину имамо све већи број случајева насиља у школама

[4]

Све наведене чињенице, могу нас довести до закључка да овакве организоване кампање о укидању веронауке немају никакве везе са бригом о васпитној улози школа,

већ да је по среди напад идеолошке природе.

Један од главних задатака претходних власти, а посебно ове данашње је, како сами често воле да кажу, промена свести, а да би она била могућа потребно је уништити традиционалне вредности српског народа, које су неодвојиви део српског идентитета. Управо те вредности са собом носи веронаука као таква, која није само обичан школски предмет, већ неодвојиви део српског школства, имајући у виду да је оно настало приликом описмењавања и просвећивања српског народа која су се одвијала при црквама и манастирима. Први предмети који се изучавају у овим школама у тадашњој Србији јесу писменост и веронаука, а они су се задржали и након губитка слободе од Отоманског царства, и након ослобођења, у просветним установама које ствара кнежевина и краљевина Србија. Веронаука је постала вековни стуб српског школства, па је самим тим постала је највећи противник оних који су је насилно укинули 1945. године, а чија деца и унуци уз помоћ нових идеолошких матрица покушавају и данас да је укину.

Нова идеологија, неолибералног школства, на принципу слободног тржишта, донела нам је школе-продавце образовних услуга, и ђаке-потрошаче, који лишени било каквог развијања самосталности, креативности и критичког размишљања, лако усвајају један нови систем вредности, потпуно супротан од оног вредносног система којим је веронаука вековима обликовала наше школство, па је самим тим веронаука данас остала једина сметња да се тај систем без икакве сметње у потпуности имплементира у наш образовни систем.

Пише: Игор Стевановић Орелъ
среда, 30 децембар 2015 15:00

доприносило очувању врсте. Друго еволуцијско објашњење хомосексуалности се односи на бригу за потомство. Како је у камено доба смртност била велика, а о потомцима је зависило очување врсте, претпоставља се да се хомосексуалност развила како би ти појединци (без властитих потомака) доприносили бризи за туђу децу, чиме су им повећавали вероватност преживљавања.

104

истоплни
ре све до г
ства од стр
хомосексуа

Да ли ј
како на

Дугогра
до закључк
варијација
да се ради
шања код с

сексуалним
и, т
и, т

челима ети

Тренутн
алности. Не
јентацију д
не деце из

Психијатри
хомосексуа
кла, одређен
и рани окруж